DZIEŃ DOBROCZYNNOŚCI

Lekcja X — 5 grudnia

AUTORYTET I ZNACZENIE DARU PROROCTWA

SOBOTA (PO POŁUDNIU) — 28 listopada

STUDIUM BIEŻĄCEGO TYGODNIA: Wj 4,10-16; Łk 8,22-25; J 3,1-10; Dz 16,25-34; 1 Kor 5,1-5; Łk 7,28.

TEKST PAMIĘCIOWY: „Bo Słowo Boże jest żywe i skuteczne, ostrzejsze niż wszelki miecz obosieczny, przenikające aż do rozdzielenia duszy i ducha, stawów i szpiku, zdolne osądzić zamiary i myśli serca" (Hbr 4,12).

Słowa wypowiedziane przez Güntera Schabowskiego (1929-2015) i wyemitowane na żywo 9 listopada 1989 roku w komunistycznej wschodnioniemieckiej telewizji stały się impulsem do upadku Muru Berlińskiego. Przemawiając jako rzecznik Biura Politycznego Socjalistycznej Partii Jedności Niemiec, Schabowski wygłosił swoje oświadczenie w ramach telewizyjnej konferencji prasowej. Zamiast stwierdzić, że mieszkańcy Niemieckiej Republiki Demokratycznej *mogą* otrzymać pozwolenie na podróż do Europy Zachodniej po długim i skomplikowanym procesie uzyskania wizy, powiedział po prostu, że wydano zarządzenie pozwalające każdemu obywatelowi *wyjechać z tego kraju*. Gdy jakiś reporter zapytał, kiedy zmiana dotychczasowej polityki wejdzie w życie, Schabowski rzekł:

— „Według mojej wiedzy wchodzi to..., to jest natychmiast. Niezwłocznie"[55].

Już kilka minut po tym oświadczeniu ludzie ruszyli do punktów kontroli granicznej, domagając się wpuszczenia ich do Berlina Zachodniego i twierdząc, że pozwala na to decyzja władz Niemieckiej Republiki Demokratycznej.

Rzecznicy prasowi przemawiają w imieniu wielkich firm, a nawet władz całych krajów. Czy jest zatem coś dziwnego w tym, że Bóg powołuje swoich rzeczników? W tym tygodniu przyjrzymy się autorytetowi biblijnych proroków, a także tych proroków, którzy nie są autorami żadnej biblijnej księgi, takich jak Natan, Jan Chrzciciel czy Ellen White.

[55] *https://dzieje.pl/aktualnosci/niemcy-pomylka-ktora-przyspieszyla-upadek-muru-berlinskiego*, dostęp: 9.6.2026 (*przyp. red.*).

Reprezentowanie autorytetu Boga

Zanim powierzyłbyś komuś zadanie przemawiania w twoim imieniu, musiałbyś się upewnić, że możesz mu ufać. Musiałbyś wiedzieć, że osoba ta rozumie twoje stanowisko i wiernie będzie je reprezentować.

Przeczytaj Wj 2,11-15; 3,1-3.10-13. Jak pasterskie doświadczenie Mojżesza przygotowało go do roli Bożego rzecznika?

.....

Pierwsze czterdzieści lat swojego życia Mojżesz spędził w Egipcie, odbierając najlepsze możliwe wykształcenie, jakie mógł zaoferować ten kraj. Jednak egipska szkoła nie przygotowała go do roli Bożego posłańca. Musiał spędzić kolejne czterdzieści lat na pustyni jako pasterz, z dala od zgiełku wielkiego świata. Pod wieloma względami musiał się oduczyć tego, co przyswoił sobie jako egipski książę. Zanim był w stanie odegrać swoją rolę w wyprowadzeniu Izraelitów z niewoli egipskiej, Mojżesz musiał poznać Boga, w imieniu którego miał przemawiać i działać.

Przeczytaj Wj 4,10-16. Czego możemy się nauczyć o sposobie powoływania i działania proroków z tej rozmowy między Bogiem a Mojżeszem?

.....

Mojżesz został poproszony do odegrania roli Boga, a Aaron miał być rzecznikiem Mojżesza, podobnie jak Mojżesz był rzecznikiem samego Boga (zob. Wj 4,16; zob. także Wj 7,1). Podobnie jak to się stało w przypadku Mojżesza i Aarona, Bóg pomaga swoim prorokom znaleźć najlepszy sposób przekazania przesłania, które im powierza.

Mojżesz rozumiał, że w przeszłości zawiódł. Pamiętał swoje ostatnie doświadczenia ze swoimi rodakami, Izraelitami, którzy zakwestionowali jego autorytet (zob. Wj 2,14). Bóg rozumiał wahanie Mojżesza. Cierpliwie też odniósł się do wszystkich jego obaw. Jednak gdy Bóg usunął wszelkie powody do wymówek, wówczas Mojżesz wprost zaprotestował przeciwko swojemu powołaniu. Jego lęk przerodził się w niewiarę. Kierując się nieufnością we własne siły, podważył zdolność Boga do posłużenia się nim. Wtedy to Bóg wprost wydał zdecydowany nakaz, by zmusić proroka do działania (zob. Wj 3,14-17).

Nie musisz być prorokiem, by wiedzieć, do czego Bóg powołał cię w tym doczesnym życiu. Jaki jest najlepszy sposób przygotowania się do wypełnienia tego powołania?

.....

Autorytet Jezusa

Co było podstawą autorytetu Jezusa? Co dowodziło, że Jezus posiada taki autorytet? (Zob. Mt 21,23-27 i J 17,2).

Gdy Jezus nauczał, przybyli do Niego kapłani i domagali się wyjaśnienia, kto dał Mu upoważnienie do takiej działalności. Jezus nie ukończył żadnej uczelni teologicznej ani nie uczęszczał do tradycyjnej szkoły rabinackiej. Zamiast odpowiedzieć na ich pytanie, Jezus wskazał im drogę do odpowiedzi, pytając ich o pochodzenie niewątpliwego autorytetu Jana Chrzciciela. Gdy odmówili odpowiedzi, wyraźnie dali do zrozumienia, że negują moc Boga wieńczącą służbę Jana Chrzciciela oraz odrzucają autorytet Jezusa, który podobnie jak Jan Chrzciciel został posłany przez Boga.

Co wymienione wersety mówią nam o autorytecie Jezusa? (Zob. Mt 7,28-29; Mk 1,21-27; Łk 8,22-25; 9,1; J 5,25-27; 7,38).

Cała władza należy do Jezusa jako Stwórcy (zob. J 1,3) i Zbawiciela ludzkości (zob. Rz 3,24). On jest Słowem Bożym. Boży autorytet Jezusa w czasie Jego ziemskiego życia i służby nie mógł być imitowany czy wygenerowany przez kogokolwiek innego. Nauczanie Jezusa zdumiewało słuchaczy, gdyż nauczał jako ktoś, kto posiada władzę, moc i autorytet (zob. Mt 7,29).

Wszystkie ewangelie podkreślają pochodzący z nieba prorocki autorytet Jezusa. Jezus odpuszczał grzechy (zob. Mk 2,10-11), wypędzał złe duchy (zob. Mk 3,15) i znał myśli ludzi (zob. J 2,24-25). Wskrzeszał zmarłych i oferował skruszonym grzesznikom życie wieczne (zob. J 10,28). Żyjąc na ziemi jako nasz Odkupiciel, Jezus sprawował władzę daną Mu przez Boga Ojca (zob. J 17,2) oraz polegał na Nim i współdziałał z Nim zawsze (zob. J 5,19), często odwołując się do *Pisma Świętego*, które, jak twierdził, wydaje świadectwo o Nim. Jezus posiadał także całkowitą władzę i mógł udzielać mocy swoim uczniom (zob. Mk 6,7). Będąc Słowem Bożym, jest On Autorem świadectwa proroków, przez których przemawiał (zob. Ap 19,10).

Wbrew wszelkim dowodom danym przez Jezusa niektórzy ludzie odrzucili Go. Jak możemy zachować ostrożność, by nie wpaść w podobną pułapkę niewiary, zwłaszcza że mamy wszelkie powody ku temu, by wierzyć?

Autorytet biblijny

Biblia jest owocem prorockiego, natchnionego objawienia pochodzącego od Boga. Odpowiada na wielkie życiowe pytania i jest szczególnym środkiem Boga służącym objawieniu Go ludzkości. Przez *Pismo Święte* dowiadujemy się o znaczeniu ludzkiej egzystencji, o charakterze i woli Boga oraz o Jego zamiarach wobec nas. *Biblia* jest złotą miarą prawdy i autorytatywnym wzorcem, według którego musimy kształtować nasze życiowe wybory. Jest podstawą chrześcijańskiego światopoglądu i wszelkiej objawionej prawdy. Jest chrześcijańską regułą wiary i praktyki.

Możemy albo przyjąć, albo odrzucić Słowo Boże, a owo odrzucenie niekoniecznie musi przejawiać się tak skrajnymi zachowaniami jak spalenie zwoju ze słowem Bożym, co uczynił król Jojakim (zob. Jr 36,22-27). Lekceważenie *Biblii* nawet przez tych, którzy rzekomo w nią wierzą, może być poważnym problemem. Gdy odkrywamy i przyjmujemy Słowo Boże, możemy zostać zmienieni przez nie, jak król Jozjasz, by przyprowadzić bliźnich do Boga (zob. 2 Krl 22,10-13).

W naszych czasach wielu ludzi sięga do *Biblii* tylko po to, by wyszukiwać w niej rzekome błędy i wyśmiewać to, co wydaje się im dziwne. Niektórzy postrzegają *Biblię* jako nieprzystającą do współczesnej moralności (pomijają fakt, że wina nie leży po stronie *Biblii*). Wielu szydzi z *Pisma Świętego* jako odbiegającego od współczesnych standardów naukowych i trendów kulturowych.

Nawet chrześcijanie często używają *Biblii* tylko w celu podpierania swoich teologicznych przekonań, a nie jako źródła siły do osobistego rozwoju duchowego i zmiany stylu swojego życia. *Biblia* bywa interpretowana w sposób, który zaprzecza jej historycznemu i praktycznemu autorytetowi w naszym codziennym życiu.

Jednym z najprostszych i najczęściej spotykanych sposobów odrzucenia autorytetu *Biblii* jest lekceważenie jej oraz zaniedbywanie studiowania i stosowania jej nauki w naszym życiu.

Jaki efekt wywarło przekazane słowo Boże w sytuacjach opisanych w wymienionych poniżej wersetach? (Zob. Jr 38,1-4; J 3,1-10; Dz 16,25-34).

W starożytności materiały pisarskie były kosztowne i trudno dostępne. Ponadto większość ludzi nie potrafiła czytać, więc słowo Boże wypowiadane przez proroków było bardzo ważne.

W mocy Ducha Świętego Słowo Boże, mówione czy spisane, dociera do serca, by wskazać grzech i doprowadzić człowieka do reformacji i odrodzenia. Słowo Boże wzywa nas do skruchy i posłuszeństwa (zob. Dz 5,29; zob. także Hbr 4,12). I to jest często powód, dla którego wielu ludzi, którzy powinni posiąść większe poznanie, odrzuca je. Nie chcą bowiem żyć zgodnie z biblijnymi zasadami.

Autorytet organizacyjny

W Oz 12,14 czytamy wyraźnie, że „Pan przez proroka wyprowadził Izraela z Egiptu, prorok także go strzegł". Chronienie i prowadzenie ludu Bożego było jednym z zasadniczych zadań w pracy biblijnych proroków.

Gdy czytamy Sdz 4,4-8; 2 Krn 20,14-17; Wj 12,1-3; Pwt 1,9-16, to widzimy, że prorocy byli tymi, przez których Bóg objawiał swoją przywódczą strategię dla swojego ludu. W czasach wojen i kryzysów prorocy, tacy jak Jachaziel i Debora, przekazywali Boże wskazówki, słowa wsparcia i nadziei ludowi Bożemu i jego przywódcom. Prorocy udzielali także instrukcji dotyczących świąt i nabożeństw (zob. Wj 12,1-3). Przy innej okazji natomiast Bóg przemawiał do proroków w sprawach dotyczących kierowania narodem. Krótko mówiąc, żadna sfera życia Izraelitów nie pozostawała poza zasięgiem Bożego kierownictwa oraz prowadzenia za pośrednictwem wybranych przez Boga posłańców.

W jakich konkretnych sprawach dar prorokowania wspierał organizację i kierownictwo Kościoła wczesnochrześcijańskiego? (Zob. Dz 6,1-7; 1 Kor 5,1-5; 7,10-16; Tt 1,5).

Wyobraź sobie, że musisz założyć nową organizację, nie mając instrukcji postępowania i widzialnego przywódcy. Byłoby to wyzwanie przerastające ludzkie siły. W pewnym sensie takie było zadanie Kościoła wczesnochrześcijańskiego. Jezus bowiem wstąpił do nieba, zostawiając swoich uczniów samych na ziemi. Wydał im jednak wyraźne polecenie:

— „Idąc na cały świat, głoście ewangelię wszystkiemu stworzeniu" (Mk 16,15).

Choć Jezus wyznaczył dwunastu apostołów, nie istniała struktura organizacyjna, w ramach której mogliby działać.

Kościół wczesnochrześcijański miał przed sobą liczne wyzwania, takie jak stworzenie organizacji kościelnej, struktur misyjnych, mechanizmów identyfikowania i eliminowania błędów doktrynalnych oraz przejawów niemoralności. W bardzo realnym sensie dar prorokowania przejawiający się w Kościele wczesnochrześcijańskim odgrywał decydującą rolę w podtrzymaniu istnienia Kościoła i chronieniu go przed różnymi zagrożeniami (zob. Dz 13,1-2). Trudno sobie wyobrazić, jak Kościół mógłby choćby rozpocząć działanie bez pomocy daru prorokowania w kwestii ustanowienia organizacji i rozpoczęcia misji.

Niektórzy wyrażają sceptycyzm wobec zinstytucjonalizowanej religii. Mimo że istnienie struktury organizacyjnej Kościoła wiąże się z pewnymi wyzwaniami, jakie korzyści wynikają z przynależności do takiej instytucji? Co możesz dać od siebie i zyskać dla siebie, będąc częścią większej organizacji kościelnej?

Prorocy kanoniczni i niekanoniczni

Przeczytaj 1 Krn 29,29 i 2 Krn 9,29. Co szczególnego dostrzegasz u niektórych z proroków wymienionych w tych fragmentach *Starego Testamentu*?

.....

.....

Wielu proroków, takich jak Natan, Gad, Achiasz czy Jeddo, było powszechnie uznanych jako autentyczni prorocy, ale ich księgi nie stały się częścią *Biblii*.

Przeczytaj 1 Krl 11,29-39 i Łk 7,28. Czego te wersety uczą nas o autorytecie niekanonicznych proroków?

.....

.....

Choć nie wiemy, dlaczego Bóg pozwolił na to, by przesłania jednych proroków znalazły się w *Biblii*, a innych nie, to jednak wiemy, że niekanoniczni prorocy byli tak samo natchnieni przez Boga jak ci, którzy są współautorami *Pisma Świętego*. *Biblia* uczy nas, że dary duchowe, w tym dar prorokowania, będą dawane aż do końca świata. Proroctwa zapowiadają działalność niekanonicznych proroków po czasach biblijnych, „aby przygotować świętych do dzieła posługiwania, do budowania ciała Chrystusowego, aż dojdziemy wszyscy do jedności wiary" (Ef 4,12-13), „zanim przyjdzie ów wielki, straszny dzień Pana" (Jl 3,4).

Gdy Dawid dopuścił się cudzołóstwa i morderstwa, Bóg posłał proroka Natana, by się z nim skonfrontował (zob. 2 Sm 12,7-14). Choć Natan nie napisał żadnej biblijnej księgi, to jednak Dawid nie podważył jego autorytetu, gdyż przesłania i pisma proroków są oparte na ich natchnieniu, a nie na tym, czy znalazły się w kanonie biblijnym. Niemniej jednak wszyscy prawdziwi niekanoniczni prorocy, zwłaszcza po czasach biblijnych, w tym nowożytni prorocy, tacy jak Ellen White, rozumieli, że sami są poddani autorytetowi *Biblii*. Ich przesłania muszą być testowane przez *Biblię* i nie zastępują *Biblii* jako źródła wiary i nauki.

Ellen White napisała: „Pan pragnie, abyście studiowali wasze *Biblie*. Nie dał żadnego dodatkowego światła, by zajęło miejsce Jego Słowa. To światło ma przyprowadzić wprawione w zakłopotanie umysły do Jego Słowa, które, jeśli zostanie spożyte i przyswojone, jest życiem duszy"[56]. W jakim stopniu jako Kościół kierujemy się tymi słowami?

[56] Ellen G. White, *Wybrane poselstwa*, t. 3, Radom 2011, s. 29.

PRZEMAWIANIE Z AUTORYTETEM

Prorocy przemawiają do nas z autorytetem i mocą, gdyż Bóg powołał ich jako swoich posłańców. Proroków możemy podzielić na kanonicznych (których pisma wchodzą w skład *Biblii*), na niekanonicznych (którzy żyli w czasach biblijnych, ale nie uczestniczyli w powstaniu *Pisma Świętego*), oraz na postbiblijnych (którzy działali po spisaniu ksiąg nowotestamentowych). Wszyscy prawdziwi prorocy byli jednakowo natchnieni, a ich przesłania noszą pieczęć Bożego autorytetu.

Ellen White należy oczywiście do grupy proroków postbiblijnych. Adwentyści dnia siódmego nie traktują jej pism jak dodatku do *Biblii* ani nie stawiają ich na równi z *Biblią*. Jednak pisma jej mają swoje znaczenie i przemawiają z autorytetem, co sama Ellen White podkreślała: „W tych listach, jakie piszę, w świadectwach, które przynoszę, przedstawiam wam to, co przedstawił mi Pan. Nie piszę ani jednego artykułu w czasopiśmie wyrażającego jedynie moje własne poglądy. Są one tym, co Bóg otworzył przede mną w widzeniu — drogocennymi promieniami światła świecącego od tronu”[57].

Zgodnie z *Biblią* Ellen White wskazywała realność grzechu i potrzebę zbawienia w Jezusie, który jest naszą jedyną nadzieją na życie wieczne oferowane z łaski wszystkim, którzy przyjmują ten dar przez wiarę. Był to wiodący temat jej przesłań.

W przesłaniach przekazywanych za jej pośrednictwem Bóg ukazał nam walkę dobra ze złem, począwszy od upadku i buntu Lucyfera w niebie aż po koniec czasu, gdy grzech i zło wraz z szatanem i jego upadłymi aniołami zostaną na zawsze unicestwione. Publikacje Ellen White dają wgląd w biblijne zasady w kontekście czasu końca. Mówi ona między innymi o niebezpieczeństwie łączenia Kościoła z państwem oraz o znaczeniu wolności religijnej. Ostrzega przed moralnym rozkładem. Wywyższa prawo Boże i objaśnia je. Choć nasze zrozumienie zagadnień takich jak na przykład znamię bestii z pewnością nie opiera się na jej pismach, to jednak dają nam one znakomity wgląd w ostatnie wydarzenia w dziejach świata.

Ellen White podkreślała także praktyczną stronę chrześcijańskiego życia. Jej przesłania dotyczące duchowości, zdrowia, wychowania, rodziny, rodzicielstwa, moralności i innych praktycznych zagadnień pomogły wielu ludziom zmienić sposób postępowania oraz doświadczyć pełni życia na wielu poziomach.

Pisma Ellen White nie są *Biblią*, ale Bóg posłużył się nią, by instruować wierzących, którzy żyją w ostatnich dniach historii świata. Pisma te wciąż przemawiają do nas z prorockim autorytetem i prorocką mocą[58].

[57] Ellen G. White, *Wybrane poselstwa*, t. 1, Radom 2016, s. 29-30.

[58] Więcej na ten temat przeczytasz pod adresem: *https://whiteestate.org/absg/10*.

DZIEŃ DOBROCZYNNOŚCI

4. kwartał • Zbiórka darów 5 grudnia • Projekt Chrześcijańskiej Służby Charytatywnej

Pomoc sierotom i wdowom

Pismo Święte jest świadectwem troski Boga o wszystkich, którzy znaleźli się w trudnej życiowej sytuacji, a szczególnie o sieroty oraz wdowy. „Religijność czysta i bez skazy przed Bogiem i Ojcem polega na tym, aby się troszczyć o sieroty i wdowy w ich niedoli i zachować samego siebie nieskażonym przez ten świat" (Jk 1,27 BE).

Trudności, wyzwania i cierpienia są w mniejszym czy większym stopniu udziałem każdego człowieka, ale „wśród tych, których potrzeby wymagają naszego zainteresowania, wdowy i sieroty znajdują się na pierwszym miejscu" (Ellen G. White, *Rozsądne szafarstwo*, Warszawa 1999, s. 106). Naszym obowiązkiem i przywilejem jest troszczenie się o nich w taki sposób, jakbyśmy sobie życzyli, by troszczono się o nas, gdybyśmy byli na ich miejscu. Chociaż u Boga „sierota znajduje zmiłowanie" (Oz 14,3), ważne jest, aby wsparcie dla nich płynęło także z naszych wrażliwych serc i pomocnych rąk. Zauważmy wdowy i wdowców, odwiedzajmy ich i zapraszajmy do naszych domów, pomagajmy praktycznie w różnych pracach i sprawach, które dla nich są już coraz trudniejsze do wykonania. Samotnym wdowom często brakuje środków na zaspokojenie podstawowych potrzeb, dlatego każdy gest dobroci dodaje im nadziei na kolejne dni życia.

Złożone przez ciebie w Dniu Dobroczynności i w każdym innym czasie dary na ***Pomoc sierotom i wdowom*** trafią do najbardziej potrzebujących.

Bóg, który jest hojny, takimi niech czyni także nasze obficie napełnione Jego darami serca.

Jak złożyć dary?

1. Dary zostaną zebrane podczas drugiej części nabożeństwa.
2. Dar na powyższy projekt można przekazać bezpośrednio na konto **Chrześcijańskiej Służby Charytatywnej**: **54 1240 1994 1111 0010 3162 7042**, w tytule: **Pomoc sierotom i wdowom**.
3. Istnieje również możliwość złożenia daru poprzez płatność PayU lub Blik. Wystarczy zeskanować kod QR smartfonem i przejść do szybkich płatności.